ἐπιστηρίζεται, καὶ θαυμασίως λευκαίνεται ἡ διάνοια. διὸ δὴ καὶ τὰς ἐν τῷ μύλωνι τὸν οὐράνιον σῖτον, τὸν τῆς ἀληθείας λόγον, ἀληθούσας δύω ἀκούομεν, ὧν τὴν ἑτέραν ἐνεχυράζειν προφανῶς ἀπηγόρευται· καὶ τὸν οἰκοδεσπότην καινὰ καὶ παλαιὰ ἐκ τοῦ θησαυροῦ ἐκβάλλοντα· καὶ τὸν πανδοχέα οὐχ ἕν, ἀλλὰ δύω καὶ λαβόντα, καὶ προσδαπανῆσαι κελευθέντα δηνάρια· καὶ τῶν νομοδοτῶν ἑκάτερον, πρὸς τὸν ἕτερον παραπέμποντα· τὸν μὲν, διὰ τοῦ, Προφήτην ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου, ὡς ἐμὲ, ἀναστήσει σοι Κύριος ὁ ΘΕΟΣ σου, αὐτοῦ ἀκούσεσθε· τὸν δὲ, διὰ τοῦ, εἰ γὰρ ἐπιστεύετε Μωσῇ, ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί· περὶ γὰρ ἐμοῦ ἐκεῖνος ἔγραψεν. ἀλλὰ γὰρ διὰ τὸ τὰς θεοπνεύστους ἐσφραγίσθαι βίβλους, οὐ μόνον ἀσόφοις, ἀλλά γε δὴ καὶ σοφοῖς τὸ ἀναπτύσσειν οὐκ εὐμήχανον. ὁ μὲν γὰρ μὴ ἐπιστάμενος γράμματα τοῖς ἐροῦσιν αὐτῷ ἀνάγνωθι τοῦτο, ἐρεῖ, φησὶν, οὐκ ἐπίσταμαι γράμματα· ὁ δὲ ἐπιστάμενος, οὐ δύναμαι, ἐσφράγισται γάρ. ἀνοίγει δὲ ἄλλος οὐδεὶς, εἰ μὴ ὁ τὴν κλεῖν ἔχων τοῦ Δαβὶδ, ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινὸς, ὁ μονογενὴς υἱὸς, ἡ ἐνυπόστατος τοῦ Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις. τότε γάρ φησι διήνοιξεν αὐτῶν τὸν νοῦν τοῦ συνιέναι τὰς Γραφάς. τίσι δ' ἄρ' ἄλλοις τόδ' ἡγητέον προσγίνεσθαι, εἰ μὴ μόνοις τοῖς αὐτοὺς ὁλοχερῶς ἐκδεδωκόσιν αὐτῷ, καὶ τοῦτο αὐτοῖς, τὸ συνιέναι, σκοπὸν προστησαμένοις, καὶ παρ' αὐτοῦ αἰτησαμένοις τὸ δώρημα; τούτων δὴ οὖν, ἢ βέλτιον φάναι, τῶν λογάδων αὐτῶν καὶ κορυφαίων ἁπάντων, ὧν καί τινες ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας ἀφανεῖς ἦσαν καὶ ἄδηλοι, ἡ βίβλος αὕτη ἐμπεριέχει τὰ ὑπομνήματα. λελυμένας τοιγαροῦν, ὅσον ἀνθρωπίνῃ οἷόν τε φύσει, τὰς σφραγίδας ἔχουσαι πρόκεινταί σοι, ὦ ΘΕΟΥ θύγατερ, καὶ τῶν ὀρθοδόξων μῆτερ πανσέβαστε, αἱ πλάκες αἱ πάλαι, τοῦ καινοῦ θεοτεκτονήματος αἱ στεῤῥόταται βάσεις, καὶ τὰ θεόδμητα θέμεθλα. ὁ δὲ ταύτας προθέμενος ὁ γνήσιός ΣΟΥ τυγχάνει υἱὸς, ὁ εὐσεβέστατος καὶ γαληνότατος Ἡγεμὼν ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ὁ ΓΚΙΚΑΣ· οὐ θέμιστας μὲν ἀναπεμπάζει ὁ νοῦς, οἰκτιρμοὺς δ' ἐξερεύγετ' ἡ καρδία, εὐεργεσίαν δὲ νάετον τὰ χεῖρε, καὶ πάντα τ' ἄλλα κινήματα ἡγεμονικὴν ἐκδιαπνέει τὴν τελειότητα. ΑΥΤΟΣ ὁ καὶ τῆς βίβλου κύριος, καὶ τῶν περὶ τὴν ἔκδοσιν αὐτουργός τε καὶ πάροχος, καὶ τοῦτο, τὸ, οὐκ ἄλλῳ τῳ, εἰ μὴ ΣΟΙ, αὐτὴν ἀνατεθῆναι, πάνυ σοφῶς τε καὶ εὐφυῶς διεσκέψατο. οὕτω μὲν γὰρ ὅ, τε ἀναθέμενος, καὶ τ' ἀνάθημα, καὶ ἡ πρὸς ἣν ἀνατίθεται τὸ προσφυὲς ἔχει καὶ κατάλληλον. ὁ μὲν γὰρ, ἅτε δὴ ΗΓΕΜΩΝ τοιοῦτος, τῶν σωτηρίων κηδεστὴς ἀκρότατος· τὸ δὲ, ὡς λογίων τῶν θείων ἀνάπτυξις, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο σωτήριον· ἡ δὲ, ὡς τῆς εὐσεβείας ὀρθοτομοῦσα τὸ μέγα μυστήριον, ἡ μόνη τῆς σωτηρίας διδάσκαλος. ΑΥΤΩι μὲν οὖν, ὦ καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ τῶν ὀρθοδόξων ΕΚΚΛΗΣΙΑ, εὐλογίαν ἀπ' οὐρανοῦ ἐπιδαψιλεύσειας γῆς ἐχούσης πάντα εἵνεκεν εὐλογίας μαστῶν καὶ μήτρας, καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ΑΥΤΟΥ, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ΑΥΤΟΥ εὐλογίας πατρὸς καὶ μητρὸς, ἵν' ὑπὲρ εὐλογίας ὀρέων μονίμων, καὶ θινῶν ὑπερχύσῃ ἀεννάων· ἐμοὶ δὲ τῷ τῆς διακονίας ταύτης ἀξιωθέντι, καὶ ἐπ' αὐτῇ, ᾗ εἶχον δυνάμεως, πονήσαντι, ἔλεος παρὰ Θεοῦ, καὶ τὴν τῶν ἐμῶν πλημμελημάτων συγχώρησιν.

Ἔτει σωτηρίῳ αψοβ. Μαρτίου κζ.

Ἡ συνταξαμένη χεὶρ

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

ΝΙΚΗ-